

Гладкий характеръ.

150. Гладкий характеръ, спорядъ мнѣніе-то на нѣкон учители, стон въ пріятный, сладкий и тихый слогъ и държи срѣдень прѣдѣль между высокыя и простыя, съ единъ рѣчь той ся разгледва като една смѣсь отъ двата, высокыя и простыя. А защото той участвува отъ свойства-та на двата другы, за туй той трѣбва да обема пѣстротж отъ рѣчи, скромность въ мыслиты, стодны метафоры, ясны аллегоріи и красивы фигуры, па и сичко, което спомага за услажденіе на слуха.

151. Най-послѣ за да дадемъ единъ край върху умозрѣніе-то на характерыты, можемъ каза, че едно, какво да е риторическо слово, не може да упаци само единъ отъ рѣченыты характеры, но ще бжде напѣстрено по мѣста, спорядъ съдържателныты му чясти, отъ свойствата на другыты. А както всяко нѣщо вѣнь отъ мѣржтж не може да бжде добро, тѣй и въ риторическыты словеса прѣкаленото вмѣсто украшеніе дава грозотж на характера. И тѣй прѣкаленото на высокыя ся зъве *студень*, а прѣкаленото на простыя — *сухъ*, и най-послѣ прѣкаленото на гладкыя ся нарича *натруфень характеръ*.

Единъ грѣцкы писатель, като приказва за Діаниный Храмъ въ Ефесъ, дума, че тоя храмъ былъ изгорѣль прѣзь ноцѣтж, когато ся былъ добыль Великий Александръ, защото богынята нѣмало въ храма: понеже была отишла неж ноцъ въ Македоніж да бабува на майкжтж на дѣтето. Тука характерътъ на словото на грѣцкый писатель вмѣсто высокъ става студень, като излиза отъ мѣржтж на вѣнь. За това Плутархъ иронически бѣлѣжи че до толкозъ тойзи характеръ е студень, щото бы доволенъ да изгаси пожарътъ.

ЧЯСТЬ IV.

За лицемѣріето.

152. Приличното съобразяваніе на тѣлото и гласътъ съгласно съ мыслиты, кога ся изговарятъ въ словото, ся нарича *лицемѣріе* въ Риторикжтж.